

EROS FLUX (2002 – 2003, Fabuleus)

De jonge choreograaf Rindi De Vlieghe creëert met *Eros Flux* een ORGANISCH DANSVOCABULARIUM dat zich uit in golven, in elkaar overlappende bewegingen die een verhaal kleuren of emotioneel vertolken. De Vlieghe werkt vaak met jonge, onervaren lichamen die een uitzonderlijke souplesse combineren met een spontaneiteit die eigen is aan een gezond, veerkrachtig en jong lichaam. De Vlieghe is huisclo-

reograaf van Fabuleus dat zich als een huis profileert waar theater en dans voor en met kinderen en jongeren gecreëerd wordt. Dit dezelfde stal komt ook het choreografenduo Joke Lauryens en Kwint Maanshoven. Een duo dat eveneens bij voorkeur dansvoorstellingen creëert met onthulende lichamen. Ook hun dansaal wordt gekenschetst door bewegingszinnen en -patronen die inherent aan de motoriek

van een kinder- en jongerenlichaam verbonden zijn. Hun dansaal genereert creaties die in hun frivole, speelse kwetsbaarheid kinderlichamen tot abstracte tekens van levenslust, koestering en warme maken. Voorbeelden zijn hun *Dromen hebben veters* (2003/2004, Fabuleus) alsook het recente *Artré Gratuit* (2006/2007, Koepgietery).

Het Paleis van je dromen

Ik heb het huis het Paleis genoemd, omdat ik afstand wilde nemen van de koninklijke titel van het KJT. Een andere optie zou Het Geduld geweest zijn, want De Tijd was al genomen. Maar het Paleis blijft wel een feeëriek onderaan bewaren, zowel voor volwassenen als voor kinderen. En tegelijk is een paleis groot genoeg om heel veel dingen simultaan te laten gebeuren: er is een Serre (kleine zaal), een Grote Zaal,

lemaal, het mysterie hangt er gewoon in de lucht. En in die menigte vormden zich cirkels rond een verteller die zijn verhaal deed. Verhalen die steeds terugkeren, maar ook altijd opnieuw worden aangepast aan het hier en nu van de situatie, en afgestemd zijn op de betrokkenheid van die toeschouwers. Oude verhalen waar de verteller zijn eigen persoonlijkheid en besognes in verwerkt. Miller zei ooit dat het theater de gezamenlijke hartenklop is van één seconde, waarin het publiek en de maker samenvallen. En dat zie je daar gebeuren. Elk verhaal is verschillend.

Dat probeer ik ook te doen: ik ben niet dezelfde persoon of maker in Marrakech als in Zagreb. Je zet altijd jezelf, en je eigen positie ter discussie. Theater kan je in die ene seconde vastgrijpen, in dat ene moment van identificatie met wat je ziet: dit gaat over mij, dit ken ik, dit heb ik ook beleefd. Of: dit ken ik helemaal niet, maar zonder dat ik het kan verklaren, word ik er wel heel erg door geraakt. Het is een ontmoeting, en dat is precies wat zo belangrijk is in het leven. Voor mij als maker gaat het er dus over dat ik die ontmoeting wil mogelijk maken. Maar hoe doe je dat? Niet door boventiteling, want dat is niet de beste manier om kinderen te bereiken. Dus ga je op zoek naar andere manieren, je brengt sprekers op de scène, je gaat dingen uitproberen.

Het ultieme moment is voor mij het moment waarop alles op zijn plek valt: wanneer je samen met het publiek een moment beleeft waarin je elkaar vindt, waarin de wereld waarin we leven wordt gereflecteerd. Dat is mijn voortdurende toetssteen, en de bron van mijn zelfkritiek, en dus ook de motor die me aan de gang houdt. Als ik in een volgende productie dat ultieme moment zou bereiken, zou mijn zoektocht ook ophouden, en dat zou de dood van mijn werk betekenen.

Educatieve omkadering

Wat mij soms beangstigt in het jeugd- en kindertheater is de steeds grotere invloed die de educatieve dienst heeft op het proces. Kunsteducatie is er uiteraard niet om de creatie te beklemmen, het is een omkadering die probeert laddertjes te creëren om bij de voorstelling te geraken. Dat hoeft niet per se omgekeerd te gebeuren, al kan je natuurlijk wel een voorstelling afstemmen op een bepaalde leeftijd.

Ik denk bijvoorbeeld aan de voorstelling *De koning sterft* van Roel Adam, die gebaseerd was op een tekst van Ionesco. Er ontspon zich onmiddellijk een hele discussie rond de vraag of kinderen wel zouden begrijpen waar die voorstelling over gaat. In Ionesco's tekst gaat het namelijk om een koning die niet kan sterven omdat de verantwoordelijkheid die hij moet dragen te zwaar weegt: er drukken te veel verwachtingen op hem, die hij niet zomaar kan laten gaan. Dat is iets wat kinderen wel degelijk begrijpen. Het is onze zoektocht om artistieke producties te maken, en hier dan ook een publiek voor te vinden. De dialoog is hierin heel belangrijk. Het is niet het meest relevante om de mensen te geven wat ze graag zien, maar wel om ze te geven wat ze graag zullen zien. Dat is een groot verschil, en daar tekenen we voor.

★★ Barbara